

llegim

Literatura

LLEGIM / ENTREVISTES | 18/05/2023

Anna Pazos: "El Me Too té les seves ombres"

Esriptora. Publica 'Matar el nervi' i 'Poder i desig'

Carla Fajardo Martín

🕒 5 min

L'escriptora Anna Pazos FRANCESC MELCION

BARCELONA Anna Pazos (Barcelona, 1991) és escriptora, periodista, documentalista i copresentadora del podcast *Les golfes*. Ha publicat alhora *Matar el nervi* (escrit en català i editat per Segona Perifèria, i traduït al castellà amb Random House) i *Poder i desig* (Fragmenta). El primer és una novel·la autobiogràfica que barreja amb assaig i crònica

periodística, i el segon un assaig més teòric, però que també inclou experiències personals.

Potser és perquè no tenim gaire tradició autobiogràfica, però qui llegeixi *Matar el nervi* se sentirà voyeur. Has escrit la teva vida, fins i tot amb noms de persones conegudes com el del Guillermo. Com portes aquesta exposició?

— Alguns noms estan canviats... Realment, ho porto fatal. Escric sobre gent que conec per una mena de compulsió i, després, em desperto de matinada pensant: "Oh no, per què ho he fet? Què pensarà aquesta persona?" Però, tot i així, ho faig. També potser hi ha una tradició més anglosaxona de l'assaig personal que he seguit força i, per tant, no se'm fa estrany com a exercici literari.

Has viscut i treballat a Tessalònica, Jerusalem i Nova York, i has fet un viatge en vaixell d'Amsterdam al Carib, i només estàs a la trentena. ¿Això forma part de l'addicció a aquesta mena d'adrenalina que trena *Matar el nervi*?

— Pot ser. L'única vegada que vaig anar a una psicòloga em va dir això de l'addicció a l'adrenalina i no hi vaig tornar mai més. Però sí, hi ha una mena de cerca de la intensitat.

En aquestes ciutats per les quals transites entrellaces política i relacions amoroses. Què tenen en comú?

— És així com vivim. No ets mai només un ésser polític o un ésser eròtic, o com li vulguis dir. Ets totes les coses alhora tota l'estona, encara que intentis compartimentar. La meva experiència està formada per tot això.

I els homes hi tenen un paper crucial. Sembla que t'apropin a la realitat de cada país, com una mena de turistes ideològics. O potser només tapen l'avorriment?

— [Riu.] No m'ho havia plantejat així, però és veritat que coincideix una mica que a cada lloc hi ha alguna relació que sembla explicar fets del lloc. Tenir una relació sentimental amb una persona d'un lloc t'hi apropa molt i te'l fa sentir una mica teu.

I aquests homes són molt particulars. Al principi semblen interessants i després acaben sent una mica mems, com aquell personatge que viu a les cases de la gent que coneix als parcs.

— No era la meva intenció. Potser té a veure amb el cicle del desengany o el desenamorament. D'entrada, hi ha coses de la gent que no veus perquè la veus segons la projecció o la fantasia que t'has creat i, després, veus aquestes coses potser més caricaturesques i penses: "Per què ningú em va dir res?!"

Hi ha molta ironia i crítica, també amb el sector del periodisme.

— ¿Ho dius per les pàgines finals sobre les facultats de periodisme?

Ho dic pel fotoperiodista a qui se li'n foten els refugiats. O per l'escena del director adjunt d'un mitjà que es refereix a les becàries com a "carn".

— No tenia cap intenció de desemascarar ningú ni de fer cap retrat concret dels periodistes, però com que és el món professional que he conegut més és del que puc parlar. Si hagués estudiat enginyera industrial, el resultat no seria tan diferent.

També visibilitzes la figura de corresponsal a l'ombra quan escrius textos per a un corresponsal que firma als mitjans sense trepitjar el terreny.

— Hi ha una sèrie de pràctiques que tothom coneix i tothom sap que passen, però hi ha com una mena de pacte de silenci perquè el periodisme no perdi la reputació. Això és el que em va passar a

Jerusalem, que vaig deixar de llegir les seccions d'Internacional perquè ja no em creia res.

“

Hi ha com una mena de pacte de silenci perquè el periodisme no perdi la reputació ”

Continues sense creure-t'ho?

— Hi ha corresponsals molt professionals i molt rigorosos. No vull fer una generalització, però sí que és veritat que hi havia com una mena de casta de corresponsals que ho tenien tot pagat i que vivien molt bé i que no tenien la necessitat de picar pedra.

També qüestions el Me Too. Escrius que condemna les víctimes a la paralització.

— No critico el Me Too com a moviment espontani i crític, que em fascina com a tothom, sinó el que passa després amb aquest discurs que de sobte està blindat i no té dret a rèplica. Jo crec que no conté l'ambivalència de les relacions entre les persones, entre els homes i les dones.

¿Entre el poder i el desig, com desenvolupes a l'assaig?

— Exacte. I potser fa uns anys dir això hauria estat més controvertit, però jo crec que ja no. No crec que sigui controvertit dir que, com tot moviment humà, el Me Too té les seves ombres.

Hi ha una situació a *Poder i desig* en què relates que un home et posa la mà a la cuixa, i dius que acusar-lo és desresponsabilitzar-te'n.

— S'ha de distingir molt clarament entre una agressió i una situació ambigua com la que es descriu al principi del llibre d'un home

que m'atrau però alhora em repel·leix una mica. Llavors, hi ha com un moment d'estar a la corda fluixa. Podria ràpidament anar-me'n per la tangent, acusar-lo i salvar-me d'aquesta situació, però no estaria sent del tot honesta amb la meva implicació perquè també he creat una mena d'atmosfera en què això podia passar.

¿És una mica perillosa aquesta afirmació per allò del "Només sí és sí"?

— És el que dicta una mica el discurs actual, que diu que si no és un *sí* clar, és un *no* clar, i hi ha ocasions en què això és molt clarament així, però, com tothom sap, això no és sempre així. Hi ha situacions ambivalents. El que dic a l'assaig és que l'única forma de sortir victorios d'aquest tipus de situació és sent conscient de tot el procés i governant-te a tu mateixa. No manllevar el discurs que et diu que estàs sent una víctima, sinó ser honesta. Evidentment, si és una agressió clara, no hi ha res a reflexionar, i això és una cosa bona del Me Too, que ja no hi ha la impunitat que hi havia abans.

“

Si és una agressió clara, no hi ha res a reflexionar, i això és una cosa bona del Me Too ”

Les dones hem d'aprendre-ho tot des del principi, dius a l'assaig.

— És el primer que vaig pensar quan em van dir que la meua filla seria una nena. Vaig recordar l'adolescència i vaig pensar: "Pobra, haurà de viure tot això". Per molt que el moviment cultural t'acompanyi com a dona i et doni la mà, hi ha coses que has d'aprendre tu sola.

Què ha de saber una dona?

— Jo no crec que els homes i les dones siguin iguals. Crec que hi ha particularitats amb el passar per la vida sent una dona que tenen molt a veure amb la nostra biologia, i també socials i culturals, que mai hauràs d'experimentar ni aprendre si ets un home. I molt d'això és el que s'intenta negar ara en un intent d'igualar-nos. Es diu que som iguals perquè mereixem els mateixos drets, però no ho som. A *Poder i desig* em fixo en les dones del meu voltant que estan en conflicte amb el seu activisme, amb el seu feminisme, amb la seva sensació d'alliberament. L'alliberament està molt bé, però segueixo veient, per exemple, la cerca de la validació d'un home. En lloc de descartar-ho com una cosa misògina, m'interessa més observar-ho.

I acceptar-ho?

— Com diu Camille Paglia, acceptar el nostre dolor, canviar el que puguem i riure'ns de la resta.

A *Matar el nervi* no surt com et maten el nervi, i escrius que les complicacions continuen. ¿Continuen vitalment o literàriament?

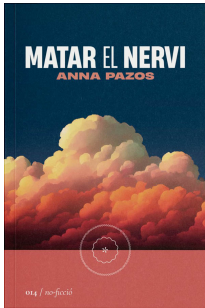
— De les dues maneres. Al final del llibre descriu la sensació de tornar a casa. Jo ho comparo amb un *subidón* de Nolotil, que és una cosa meravellosa, però el problema és que dura molt poc. Acabo trobant que no hi ha un final, no és un felicitat per sempre més.

Ara que has tornat a Barcelona i que has tingut una filla ¿continues fugint de la mediocritat o has trobat els alisis?

— S'ha apagat una gran part del neguit de voler triomfar professionalment, però si ho miro amb perspectiva, la part que narro al llibre són la vintena i l'adolescència. És com el pròleg. La cosa forta comença després.

¿Llegirem una autobiografia sobre la trentena?

— Ja ho veurem. El fet de quedar-te a Barcelona no fa que deixin de passar coses absurdes i intenses.

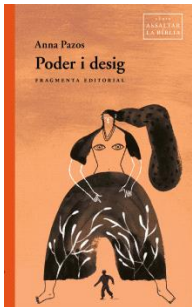
Matar el nervi

PAZOS, ANNA

17,95 €

Compra el llibre a:

ABACUS

Poder i desig

PAZOS, ANNA

10,92 €

Compra el llibre a:

ABACUS